

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch har Ordret for en kort Bemærkning.

Hartvig Frisch: Jeg vil kun ganske kort, idet jeg udtrykker min Glæde ved, at der over hele denne Forhandling har været en rolig Tone og Vilje til at komme til et Resultat, sige, at jeg kan ikke slutte mig til den Fortolkning, det ærede Medlem Hr. Larsen-Badse har givet af den Regel, vi sidste Aar var enige om med Hensyn til, at Ordningen skulde hvile i sig selv. Jeg maa fastholde, at saaledes som Ordningen blev truffet, med Overførelsen fra det ene Aar til det andet, var der inden for Udvalget stor Iver for at sige, at Staten for Guds Skyld ikke maatte lægge Beslag paa disse Millioner, de maatte ikke gaa ind i Statskassen, og det blev meget stærkt fremhævet, at Ordningen skulde hvile i sig selv. Dengang blev der mest tænkt paa den Risiko, der var ved Overskud, for det var aktuelt dengang, men hvis en af os vilde have tænkt paa andre Risikoer, vilde man have sagt: Ordningen maa hvile i sig selv; vi vil ikke have, at de Penge, som gaar ind i Sukkerfonden, skal forsvinde i Statskassen. Jeg synes, man maa erkende, at Udvalgets Mening dengang ikke har været til at misforstaa.

Løje: Den højtærede Handelsminister savnede Anvisning paa de Midler, som skulde bringes i Anvendelse i det nævnte Øjemed. Jeg for mit Vedkommende pegede jo gentagne Gange paa de 4,2 Millioner. (*Handelsministeren* [Hauge]: De er brugt). Nu siger den højtærede Handelsminister, at de er brugt. Det er en ganske absurd Tanke. Jeg mindes, at da vi den 20. December, var det vist, drøftede dette Spørgsmaal, stillede Handelsministeren sig meget forstaaende over for, at disse 4,2 Mill. Kr. under en eller anden Form skulde komme Dyrkerne til gode; det er muligt, det skulde ordnes paa en saadan Maade, at det senere blev afviklet. Men det, det drejer sig om, er i hvert Fald, at der bliver hjulpet i Øjeblikket, og saa kan man jo ordne det paa den Maade, man finder det mest formaalstjenligt.

I øvrigt vil jeg gerne sige, at naar den højtærede Handelsminister Gang paa Gang siger, at han ikke kan tænke sig en Forhøjelse af Sukkerprisen, og at han ikke kan tænke sig at gaa den Vej, vil jeg dog gerne med Formandens Tilladelse læse § 4 op.

Formanden: Ja, skønt det ikke er strengt nødvendigt.

Løje:

„Den Pris, der af Fabrikkerne vil være at notere pr. kg Melis, fastsættes indtil videre til 33 Øre. Ministeren for Handel og Industri kan, for saa vidt Hensynet til Fabrikernes Drift og Udbytte af Roearalerne (pr. Arealenhed) maatte findes at begrunde dette, forhøje den noterede Pris i fornødent Omfang, dog saaledes at Prisen ikke maa overstige 38 Øre pr. kg Melis.“

Det staar der altsaa i den gamle Lov og i det nye Lovforslag, og jeg vil nu gerne spørge den højtærede Handelsminister: Hvorfor staar det i Loven, og hvad skal der ske, for at Handelsministeren vil bringe dette i Anvendelse? Vi har været enige om, at Katastrofen har været saa voldsom, at vi ikke har haft Sidestykke dertil under tidligere Sukkerordninger, og der sker vel heller ikke noget lignende foreløbig. Hvad mener Handelsministeren der kan nødvendiggøre, at en saadan Bestemmelse bringes i Anvendelse? Mener Handelsministeren i det hele taget ikke, den skal bringes i Anvendelse, saa ved jeg ikke, hvorfor den er indsat igen i Lovforslaget.

Ministeren talte om, at Ordningen maa ske bliver upopulær. Ja, det er den i allerhøjeste Grad; den er upopulær blandt Dyrkerne og ingen andre Steder, og hvis den ikke bliver fortolket paa anden Maade end hidtil, tror jeg heller ikke, den vil blive upopulær andre Steder end blandt Dyrkerne, for der er ingen Grund til, at andre skulde være utilfredse med Loven. Sukkerprisen er jo lavere, end den var før Krigen, og det kan Folk vel ikke være utilfredse med; de fleste andre Varepriser er steget i meget væsentlig Grad. — Jeg skal i øvrigt ikke komme nærmere ind paa disse Ting, da Tiden er meget fremrykket.

Der tales om Fordelingen af de 1,2 Mill. Kr., men dette Spørgsmaal interesserer mig ikke i Øjeblikket; naar der ikke er noget at fordele, som Dyrkerne kan paaskønne, skal vi ikke spille Tid med at drøfte, hvorledes vi kan fordele dette forholdsvis minimale Beløb.

Ministeren vilde haabe, at man ikke stillede sig stejlt over for hinanden, og rettede derved en mild Bebrejdelse mod Dyrkerne for at have taget lidt haandfast paa Spørgsmaalet. Jeg deler Ministerens Anskuelse, at vi ikke bør stille os stejlt over for hinanden, men jeg vil anmode Ministeren om ved passende Lejligheder at holde denne Tale ogsaa for andre Kredse af Befolkningen og ikke just for Landmændene, for det har ikke hidtil været Landmændene,